

C/2023/53

9.10.2023

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2023 r. – Comi/Parlament i in.

(Sprawa T-422/23)

(C/2023/53)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Lara Comi (Saronno, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci V. Mariconda, G. Centonze, G. Recine i A. Diaconu).

Strona pozwana: Parlament Europejski, sekretarz generalny grupy PPE (Bruksela, Belgia), Grupa Europejskiej Partii Ludowej (PPE) (Strasburg, Francja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Tytułem wstępu, zawieszenie wykonalności decyzji i noty obciążeniowej nr 7030000946 z powodów faktycznych i prawnych przedstawionych w niniejszej skardze, oraz
- stwierdzenie i uznanie braku biernej legitymacji procesowej skarżącej z uwagi na to, że zarzuty należało skierować przeciwko spółkom, z którymi podpisano odnośne umowy o świadczenie usług, ze względów faktycznych i prawnych wskazanych w niniejszej skardze.
- tytułem żądania głównego – stwierdzenie, że skarżąca, mając na uwadze przedmiotowe umowy o świadczenie usług i przedstawione dokumenty poświadczające, nie naruszyła przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego w odniesieniu do wniosków dotyczących środków przyznanych Grupie Europejskiej Partii Ludowej (PPE) w ramach pozycji budżetowej 400, ze względów faktycznych i prawnych przedstawionych w niniejszej skardze, oraz
- stwierdzenie nieważności/uznanie za bezskuteczną lub, w każdym razie, ostateczne uchylenie decyzji sekretarza generalnego Grupy Europejskiej Partii Ludowej (PPE) z dnia 5 czerwca 2023 r. oraz związanej z nią noty obciążeniowej nr 7030000946.
- tytułem żądania ewentualnego i warunkowego, na wypadek uwzględnienia zarzutów podniesionych w decyzji, stwierdzenie przedawnienia w odniesieniu do części kwot (w wysokości 54 889,99 EUR) żądanych w nocie obciążeniowej nr 7030000946; oraz
- uznanie za bezskuteczną noty obciążeniowej nr 7030000946 lub jej wycofanie poprzez ponowne określenie ewentualnych kwot należnych od osób trzecich otrzymujących płatności wskazane w aktach sprawy lub, tytułem żądania ewentualnego, od właściwej osoby, co może nastąpić, w mniejszym stopniu, w wyniku zakończenia niniejszego postępowania.
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów i opłat poniesionych przez skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem oraz, bardziej ogólnie, kosztami obrony w odniesieniu do stawianych jej zarzutów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- Zarzut pierwszy dotyczący odpowiedzialności PPE i Parlamentu Europejskiego, mając na względzie przeprowadzone kontrole w zakresie wydatków będących przedmiotem spornych umów. Zdaniem skarżącej nie ponosi ona odpowiedzialności zważywszy, że miała uzasadnione oczekiwania co do zgodności z prawem spornych umów, które wynikały z pozytywnych wyników kontroli lub nadzoru (ex ante i ex post) przeprowadzonych przez upoważniony zespół kontrolny na podstawie szczególnych przepisów przewidzianych w rozporządzeniu.
- Zarzut drugi dotyczący tego, że żądane kwoty nie są należne z powodu upływu terminu przedawnienia. Większość kwot żądanych w nocie debetowej (tj. ogółem 54 889,99 EUR) nie jest już wymagalna ze względu na upływ terminu przewidzianego w art. 98 ust. 2 rozporządzenia finansowego oraz wynikający z tego upływ pięcioletniego terminu przedawnienia zgodnie z art. 105 tego rozporządzenia. Zaskarżona decyzja i nota obciążeniowa zostały bowiem wydane po upływie pięciu lat od momentu, w którym instytucja Unii mogła normalnie dochodzić swojego jakoby należnego roszczenia (w niniejszej sprawie zarówno PPE, jak i Parlament dysponowały w istocie wszystkimi informacjami i dokumentami, aby móc w odpowiednim czasie sformułować ewentualne formalne zarzuty).

- Zarzut trzeci dotyczący braku biernej legitymacji procesowej skarżącej i braku odpowiedzialności skarżącej na zasadzie ryzyka. Skarżąca w sposób oczywisty nie posiada biernej legitymacji procesowej ze względu na to, że zarzuty należało skierować raczej przeciwko spółkom świadczącym usługi będące przedmiotem spornych umów. Ponadto skarżąca nie może ponosić odpowiedzialności na zasadzie ryzyka, ponieważ nie istnieje żaden przepis, który ją przewiduje, a ponadto skarżąca nie jest uprawniona do ingerowania w działalność osób trzecich (usługodawców) lub kontroli tej działalności, które to są całkowicie niezależne i brak jest jakiegokolwiek stosunku ich podporządkowania.
- Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności. Wystawiona wobec skarżącej nota obciążeniowa jest sprzeczna z zasadą proporcjonalności przewidzianą w art. 101 ust. 2 lit. c) rozporządzenia finansowego. Przepis ten przewiduje bowiem, że „właściwy urzędnik zatwierdzający może odstąpić od odzyskania całości lub części ustalonej należności [...] c), gdy odzyskanie należności jest niezgodne z zasadą proporcjonalności”. Tymczasem oczywiste jest, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z radykalnym naruszeniem tej zasady, ponieważ działania podejmowane przez L. Comi w odniesieniu do środków przyznanych grupie PPE w ramach pozycji budżetowej 400 były w jej przekonaniu zawsze zgodne z prawem (jako że nigdy nie otrzymywała przeciwnych wskazówek i zawsze działała jako członek – nieustannie aktywny – grupy PPE). Ponadto zasada proporcjonalności została naruszona również w zakresie, w jakim bezsporne jest, iż środki finansowe zostały wykorzystane na cele, na które zostały przyznane, a w spornej decyzji odniesiono się jedynie do sztucznej i nieuzasadnionej kwestii dotyczącej sposobu, w jaki usługi te były świadczone.
- Zarzut piąty dotyczący braku wskazania przepisów, które miały zostać naruszone przez skarżącą, oraz naruszenia przysługującego jej prawa do obrony. Chociaż w przedmiotowej decyzji odniesiono się do zarzucanego naruszenia przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego co się tyczy wniosków dotyczących środków przyznanych Grupie Europejskiej Partii Ludowej (PPE) w ramach pozycji budżetowej 400, to nie wyjaśniono, które przepisy miały zostać naruszone, aby uznać przedmiotowe umowy za nieważne/niezgodne z prawem, co wiązało się w konsekwencji ze zwrotem nienależnych kwot. Ponadto nie sprecyzowano, jakie przepisy miała naruszyć skarżąca. Odniesienie się do okoliczności, że skarżąca jakoby ponosiła odpowiedzialność na zasadzie ryzyka jest również w istocie bardzo ogólne i nieuzasadnione. Względy te potwierdzają, że skierowane przeciwko niej zarzuty są całkowicie bezpodstawne.
- Zarzut szósty dotyczący braku zarzucanych nieprawidłowości w odniesieniu do każdej z umów o świadczenie usług, a w każdym razie braku odpowiedzialności po stronie skarżącej. Nawet gdyby przyjąć, że w odniesieniu do części usług będących przedmiotem umów o świadczenie usług poszczególni usługodawcy korzystali z dodatkowych usług osób trzecich – osób fizycznych lub prawnych, w tym w ramach tej samej grupy spółek – w żaden sposób nie wpłynęłoby to na fakt, że usługi te były faktycznie wykonywane i w związku z tym musiały być wynagradzane. Ponadto ewentualny brak umów i faktur między usługodawcami wybranymi przez skarżącą a dodatkowymi osobami trzecimi, z których usług korzystali ci usługodawcy, z pewnością nie może powodować nieprawidłowości, którą można by przypisać skarżącej. Okoliczność ta stanowiłaby bowiem raczej naruszenie przepisów podatkowych lub stosunków wewnątrzgrupowych między poszczególnymi spółkami, a ponadto jedynie w świetle ustawodawstwa włoskiego. W związku z tym żadna z tych okoliczności nie może mieć jakiegokolwiek wpływu na prawodawstwo europejskie, o którym mowa w decyzji. W konsekwencji również z tych powodów oczywiste jest, że zawarte w odnośnej decyzji poszczególne zarzuty merytoryczne są całkowicie bezpodstawne.